

Helle Degn (S):

»Rider ministeren egne kæpheste, når pengene vedrørende folkeskolens 7-punkts-program skal fordeles?«

Begrundelse

Undervisningsministeren har – på ministerens papir – tilskrevet alle Venstremedlemmer af skolenævn og kommissioner og i brevet opfordret til, at man fra alle skoler søger pengene til ekstra dansktimer. I brevet står der, at »det vil være helt uforklarligt, hvis din(e) skole(r) ikke søger.«

Socialdemokratiet må kræve, at alle ansøgninger bliver kvalitetsbedømt og ikke underlægges pression fra landets undervisningsminister, ligesom Socialdemokratiet mener, der kan rejses tvivl om ministerens beføjelse til den valgte fremgangsmåde, som klart tilsidesætter et folketingsflertals beslutninger.

Svar (27/1 88):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Mit brev til Venstremedlemmer af skolenævn og -kommissioner svarer ganske til, hvad jeg har skrevet i en række Venstreblade.

Det er skrevet på det ministerbrevpapir, hvorpå alle ministre til alle tider skriver alle deres breve inkl. breve til partifæller.

Det er kopieret og udsendt af Venstre, som også har betalt portoen.

Indholdet er i øvrigt på intet punkt i modstrid med den aftale, jeg på regeringens vegne har indgået med Det Radikale Venstres ordfører om 7-punkts-programmet (de 4 gange 100 mio. kr. til forsøg i folkeskolen).

Det er jo nemlig regeringen og Det Radikale Venstre, der har forhandlet og udformet aftalen, og ikke Socialdemokratiet og Helle Degn. Derfor er det også regeringen og RV, der kan vurdere, hvad der ligger i den.

Der er det særlige ved danskforsøgene, at der ifølge aftalen er penge til, at alle skoler kan få penge til ekstra dansktimer i 3. og 4. klasse. Det er dette, jeg fandt grund til særlig at fremhæve, idet jeg samtidig loyalt nævnte de øvrige forsøg.

Brevet blev udsendt til Venstres medlemmer af skolenævn og skolekommissioner sammen med andet informationsmateriale, alt sammen

på Venstres regning. Nogen har åbenbart taget det ud af bunken og har duplikeret det, hvorved man kunne få den opfattelse, at jeg havde sendt det som en officiel skrivelse til samtlige medlemmer af skolenævn og -kommissioner, hvilket naturligvis ville have været betænkeligt.

Selv om jeg er uskyldig i denne misforståelse, kunne jeg naturligvis have forebygget den, hvis der i overskriften havde stået »kære Venstremedlem« – i stedet for »kære skolenævns- og kommissionsmedlemmer«, men sådan plejer vi ikke at tiltale hinanden inden for Venstre.

Hvis der igen skal sendes noget ud til kredse af Venstremedlemmer, vil jeg naturligvis på en eller anden måde sørge for, at enhver misforståelse undgås.

Til slut vil jeg gerne advare mod enhver tendens til at mistænkeliggøre vælgerforeningers arbejde for at informere deres medlemmer. Man skal huske på, at organisationerne har et kæmpeapparat, som fortæller deres medlemmer, hvorledes der skal presses i en ganske bestemt retning. Hvis vælgerforeningernes spæde forsøg på at levere et modspil skal mistænkeliggøres, så er vi langt ude.

Spm. nr. S 478

Til kultur- og kommunikationsministeren (25/1 88) af:

Ole Henriksen (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at personalet på Købmagergades postkontor fra den 25. januar 1988 skal benytte et såkaldt skalkort med foto påført den enkeltes CPR-nr., skønt den enkelte ikke har accepteret dette?«

Begrundelse

Det kan være rimeligt, at der på et postkontor indføres visse former for kontrolforanstaltninger, således at også kortet indeholder en kode, som kun giver den enkelte adgang til posthuset ved at benytte et automatisk anlæg. Kortets anvendelse har dog intet med den pågældende medarbejders CPR-nr. at gøre. CPR-nummeret er påført den enkelte medarbejders skalkort uden indhentet tilladelse hertil fra medarbejderne.

Det er i højeste grad betænkeligt – og i strid med registerloven – at påføre CPR-nr. uden accept fra den enkelte person. Det er tillige betænkeligt, at disse kort, som nu skal anvendes